

Openingsrede uitgesproken bij de inhuldiging van de gedenkplaat voor Lucien Collin Luitenant I.A.A. door dhr. Dirix, toenmalige voorzitter van Geheim Leger Groep Hoornaert - Dirix.

Bruxelles, le 6 juin 1948

Mijne vrouwen, mijne heeren,

Ik wil niet vertalen wat ik in het fransch gezegd heb. Het meest van mijne Vlaamse vrienden hebben deze korte redevoering verstaan.

Nochtans is het voor mij een plicht het woord hier ook te voeren in 't Nederlands, lijk ik het deed gedurende de bezettingsjaren, als wij onze makkers, uit de Vlaamse gewesten ontmoetten.

Wij hebben heden een vlag gekregen, een vlag met zwart, geel en rood. Ik heb u gesproken van het symbool van die kleuren, maar ik moet u ook herinneren dat zwart en geel de kleuren zijn van Vlaanderen en geel en rood, deze van 't Walenland.

Nooit in onze strijd, hebben wij een verschil gemaakt tussen Vlamingen en Walen. Altijd waren ze bereid, voor het gevecht, voor 't lijden, voor de dood. We hebben gestreden om het recht te hebben onze kleuren vrij te laten wapperen.

In deze standaard, zijn het zwart en geel, het geel en rood verzameld en wij willen dat het zoo blijft. Voor de vijand, moet Noord en zuid vreemd zijn. Alle middelen waren goed. "Verdelen voor beter te domineren."

Ik ken vrienden die voor de oorlog voormannen waren van Vlaamse bewegingen en die leiders geworden zijn van de gewapende weerstand. Vlaamsvoelenden - in de goede zin - waren ze en blijven ze. Die jongens zijn fiere Belgen en willen dat België zijn plaats in de wereld blijft behouden.

Vroeger ook, wilde men ons verdelen op sociaal gebied! Wie kan zeggen dat werknemers of werkgevers in onze gelederen, in categorieën geklasseerd waren? Kijk naar onze 70 doden... alle beroepen zijn vertegenwoordigd. Klassen bestonden voor ons niet, want klassen bestaan niet voor soldaten.

Die geest van gelijkheid van plicht tegenover het vaderland in gevaar zal altijd bestaan in onze groep. De Vlaamse boer en Waalse mijnwerker staan hier naast de ingenieur en de nijveraar.

Ik wil bijzonderlijk mijn dank richten tot onze afdelingen van Hasselt, Antwerpen en Zwartberg hier aanwezig, want hun mannen waren de beste uit de beste.

Ik groet hier de moedige figuur van mijn jonge jaren, vriend Lucien Collin, een kerel uit de Kempen, stichter van die mooie kern strijders van Limburg, gefusilleerd in de bloem van zijn leven.

Ik groet ook al die doden van onze Compagnie "Antwerpen Zoo", gevallen in 1944, voor België, wapens in de hand, op de boorden van Schelde en het Albertkanaal.

Neen, ons land is niet verdeeld in twee vreemde volkeren! In de nood, in de strijd waren alle Belgen één. Zij moeten één blijven in de vrede, voor hun macht, voor hun welzijn, voor hun toekomst.